

12. Apr. 1842

FACTS

Date:

12. Apr. 1842

Page number:

Dagbog A, side 13

TRANSCRIPTION

12 April.

Hun¹ er syg; har maattet holde sig inde. Tør jeg ikke besøge hende. O, gid hun var reist; jeg tænker kun paa hende og bliver ganske uskikket til mit Arbeide. Gurlitt² sagde forleden her hos mig: Deres Malerier mangler Noget for at tiltale, man maa gjøre Folk opmærksom paa det Smukke i Deres Arbeider, De maa see at blive lidt forelsket, saa kommer det. Han vidste ikke, hvor disse Ord slog mig. Men der var i Tonen Noget, som gjorde, at jeg maatte tro han betragtede Kjærligheden langt fra med det Alvor, jeg forlanger: De maa see at blive forliebt; alene de Ord vare mig grueligt imod, nu da jeg vilde ansee det for en stor Synd at søge Kjærlighed hos nogen Anden end netop hos hende, der har yttret, hun aldrig vilde gifte sig. Det har Louise Lundby fortalt mig engang, og dog kan jeg ikke opgive Haabet om at vinde hendes Yndest. Skal Kjærlighed give mine Arbeider Varme og Glands, da maa den gjøre mig lykkelig, denne Længsel efter noget Uopnaaeligt kan sandelig ikke gjøre det. – Mit sidste Brev til min Moder maa sikkert have baaret Præg af min ulykkelige syge Stemning; hvordan mon hun har forstaaet det; jeg længes efter Brev fra hende, den Velsignede. –

¹ Louise Neergaard (1816-1895).

² Den holstenske landskabsmaler Louis Gurlitt (1812-1897).

i sit Hjem, som jeg min. A Par Dag, har givet, jeg gaar for mig
ud; men det kommer af den Hrs, der er min, saa jeg trænger til det
syndeligt, jeg havde ellers ikke holdt det ud, og mit Hjemmer for
en Maanedes Tid. Den var saa daarligt. — Hvorfor kan jeg min ikke
slaa det af Hovedet og kun tænke paa det store Maleri, jeg idag har
gjort det første Grundtræk til — jeg kan det ikke endnu.

Mandag 11 April

I Lørdags Aften gik jeg gennem Charlottenlund til Jagtsborg. Mange
Blags samme Blomster ere alt udsprungne borte den kalde Luft. Englene
sang; jeg staaende til og lyttede til disse smagløse Flortoner, hvorved Dracoe
ten hørte Foraarst; jeg tænkte paa, hvor tit jeg paa det gamle Frederiks Værk
havde lyttet til disse Toner, naar jeg gik i Lunden ved min Faders Haves, og
Dragelederne, sad i de høje Graner; der var de saa uforstyrrede, og mest
efter Regn eller i mildt Grauvær sang de så, eller slog, for de saadanne af
prækte Toner kan man vel ikke kalde Sang, det var som de talte til Mager,
der var skilt i Løvet. Dengang harmonerede det bedre med min Stemning
end nu; men dog var det usigelig uelgjørende for mit syge Sind, at høre de
høje Toner, se de høje smagløse Toner, mærke med den gyldne Glæde i Vest,
hvor Løven gik ned. Naturen har noget mere, noget mere end Alvor, den
har Ro — og det er vel derfor, den indvirkende saa magtig Virkning paa de stak-
kels traulede Mennesker med deres tvivlende Løse og Rødsgrønninger.

12 April

Min sø, jeg har mest holdt sig inde. For jeg ikke havde kendt. Og det kan
har vist; jeg tænkte kun paa hende og hvar gangste indtil mit Arbejde
Guldet sagde foruden hende mig: Deres Malerier mangler Nøget for at tilfælde,
men man gjør. Følelserne som paa det Smukke i Deres Arbejder, der anse
saa at blive lidt forløst, saa kommer det. Man vilde ikke have disse Ord
slog mig. Men der var i Toner Nøget, som gjorde, at jeg måtte tro den det
høje Bjergsiden langsom med det Alvor, jeg forlanger: De men se at blive forløst
eller de. Det var mig grundigt imod, min sø, jeg ville anse det for en stor Løst
at se det Bjergsides hos mig Løst end udsat hos hende, der har givet hende at
sig vilde gifte sig. Det har hende grundigt fortalt mig, angang, og jeg kan
ikke opgive Hædet om at inde hendes Løst. Det Bjergsides gik mine de
høje Toner og Glæde, da man der gjør mig lykkelig, denne Løst eller
magt. Uopnåeligt kan sandelig ikke gøre det. — Mit sidste Brev til min
der man i det har hørt Paa af min usigelige sø, Stemning, hende
man kan har forstået det, jeg længes efter hende fra hende, den Nedsigelse.